

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Patrycji Klimiuk – Romaniuk

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2024 r.

sprawy **D. T. (1)**

oskarżonego z art. 226 § 1 kk, art. 222 § 1 kk w zb. z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 2 października 2023 r. sygn. akt II K 535/23

I. utrzymuje wyrok w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. P. P.

840 złotych (w tym VAT) za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 980 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 921/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyroki Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 02 października 2023 r. w sprawie II K 535/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		D. T.	Oskarżony podejmuje leczenie odwykowe, zaprzestał nadużywania alkoholu	Dokumentacja medyczna	119-129
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1	Dokumentacja medyczna	Załączona dokumentacja potwierdza podjęcie i postępy w leczeniu oskarżonego, nie była kwestionowana i nie wywołała

		żadnych wątpliwości co do rzetelności
--	--	---------------------------------------

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. obraży przepisów postępowania, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. art. 410 k.p.k. poprzez wybiórczą i dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, przejawiającą się:</p> <p>a) brakiem poczynienia wyczerpujących ustaleń, czy istniejący niewątpliwie u oskarżonego w dacie zarzucanych czynów stan chorobowy w postaci zaburzeń lękowych uogólnionych (...) lub potencjalne skutki uboczne zażywanych przez oskarżonego leków, przepisywanych przez lekarza psychiatrę, mogły rzutować na sferę motywacyjną oskarżonego i doprowadzić do podjęcia przez oskarżonego w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

dniu 15.04.2023 r. trudnych do racjonalnego wytłumaczenia działań, skutkujących naruszeniem nietykalności cielesnej funkcjonariuszy Policji oraz ich znieważeniem, acz nie ukierunkowanych na zaniechanie prawnej czynności służbowej - co skutkowało błędnym uznaniem, jakoby oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów działając w zamiarze bezpośrednim, kierunkowym, podczas gdy działanie oskarżonego - z uwagi na brak zamiaru bezpośredniego, kierunkowego, nie wypełniało znamion zarzucanych oskarżonemu przestępstw;

b) brakiem poczynienia ustaleń - i brakiem wyjaśnienia w uzasadnieniu wyroku, jakie konkretnie okoliczności doprowadziły Sąd do przekonania, iż obciążenie oskarżonego kosztami procesu miałyby być w realiach niniejszej sprawy celowe i uzasadnione - podczas gdy sąd I instancji nie dokonywał jakiegokolwiek analizy sytuacji majątkowej oskarżonego ani nie oceniał jego możliwości zarobkowych, w konsekwencji - sąd I instancji zaniechał poczynienia wnikliwej, rzetelnej analizy w wyżej wymienionym zakresie, czego skutkiem było (abstrahując od innych uchybień opisanych w treści niniejszej apelacji) wydanie arbitralnego, niesprawiedliwego rozstrzygnięcia o obciążeniu oskarżonego pełnymi kosztami postępowania, bez miarodajnej oceny podstaw faktycznych do zwolnienia oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych;

2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku,

mający istotny wpływ na jego treść, a przejawiający się uznaniem, jakoby:

a) oskarżony dopuścił się zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów, podczas gdy samo zaistnienie skutku w postaci naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariuszy Policji lub ich znieważenia, nie uzasadnia domniemania, jakoby oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, działając w zamiarze bezpośrednim kierunkowym - w sytuacji gdy zalegająca w aktach sprawy dokumentacja medyczna oskarżonego świadczy o tym, że oskarżony cierpi na schorzenie w postaci zaburzeń lękowych uogólnionych (kod (...)) oraz zażywa liczne leki przepisywane przez lekarza psychiatrę, które mogą wywoływać skutki uboczne, m.in. postaci utraty kontroli nad własnymi zachowaniami, a czego sąd I instancji nie próbował nawet w jakikolwiek sposób weryfikować;

b) zachodziły podstawy do orzeczenia wobec oskarżonego D. T. (1) obowiązku zapłaty nawiązek na rzecz funkcjonariuszy Policji - P. G. i P. K., nawiązek w wysokości po 300 zł na rzecz każdego z pokrzywdzonych, podczas gdy działania oskarżonego oceniane na gruncie niniejszej sprawy nie spełniały znamion zarzucanych oskarżonemu przestępstw, albowiem samo zaistnienie skutku w postaci naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariuszy Policji lub ich znieważenie, nie uzasadnia domniemania, jakoby oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, działając w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, wobec czego - potencjalne roszczenia przysługujące P. G. i P. K., mają charakter stricte cywilnoprawny

	na gruncie odpowiedzialności deliktowej lub na gruncie ochrony dóbr osobistych;
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie wykazała, żeby postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone wadliwie, na co wskazywał obrońca oskarżonego. Wprost przeciwnie, Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy żadnego z przedstawionych przez skarżącego na łamach środka odwoławczego przepisów proceduralnych. Apelacja obrońcy podejmuje w gruncie rzeczy jedynie gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustalenia Sądu Rejonowego, prezentując nader wybiórczą i subiektywną optykę dowodów oraz poczynionych na ich podstawie ustaleń. Argumenty przywołane przez autora apelacji żadną miarą nie mogą przekonywać co do tego, iżby dowody, które stanowiły dla Sądu I instancji podstawę ustaleń faktycznych ocenione zostały w wadliwy sposób i obarczone były takimi mankamentami. Tymczasem to właśnie apelujący usiłuje w sposób dowolny wykazać prawdziwość tez postawionych w swym środku odwoławczym, zasadzając je wyłącznie na własnych subiektywnych ocenach i przekonaniach, natomiast przywołana tamże argumentacja, z przytoczonych powodów, w żaden sposób nie może zostać uznana za uprawnioną z punktu widzenia zasady swobodnej oceny zgromadzonych dowodów, prawidłowego rozumowania, a także	

wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie została wydana opinia psychiatryczno – psychologiczna poprzedzona badaniem oskarżonego D. T. (1) w dniu 23 maja 2023 r. Sąd Rejonowy słusznie wskazał, że opinia ta spełniała wszelkie wymogi, jakie ustawa stawia przed opinią specjalistyczną w sprawie karnej, będąc przy tym opinią logiczną i w pełni przekonywującą. Sąd Rejonowy opierając się na materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w szczególności zeznaniach pokrzywdzonych, świadków oraz biorąc pod uwagę wnioski wynikające z opinii słusznie przesądził o sprawstwie i winie oskarżonego D. T. (1). Z opinii biegłych jednoznacznie wynika, że oskarżony pamięta przebieg wydarzeń, prawidłowo je odtwarza, a jego zachowanie w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów nie było dziwacznym, chorobowo determinowanym. Biegli wskazali, że oskarżony jest uzależniony od alkoholu, jednakże alkoholizm nie jest zaburzeniem o charakterze choroby psychicznej i nie skutkowało ograniczeniem lub zniesieniem poczytalności oskarżonego w czasie popełnienia przez niego czynów zabronionych. Z opinii biegłych wynika również, że oskarżony cierpi na zaburzenia lękowe uogólnione (inaczej nerwica lękowa). Biegli wskazali, iż istotną cechą tego zaburzenia są nawracające napady ostrego lęku (stany paniki), które nie są ograniczone do jakiejś szczególnej sytuacji czy okoliczności, a więc niemożliwe do przewidzenia. Występują głównie z objawami wegetatywnymi: dusznościami, szybszym biciem

serca, bólem w klatce piersiowej, zawrotami głowy, a napad lęku trwa zazwyczaj kilka, kilkanaście minut, może też utrzymywać się dłużej. Jeżeli utrzymuje się dłużej, wtedy występuje lęk uporczywy tzw. wolnopłynący. Wyraża się on poprzez ciągle poczucie wewnętrznego napięcia, niepokoju, rozdrażnienia, zaburzeniem koncentracji i uwagi, niemożnością relaksacji, odpoczynku, towarzyszą temu napadowe bóle głowy. Biegli nie stwierdzili jakichkolwiek przesłanek do tego, by stwierdzać u oskarżonego w okresie stawianych zarzutów ograniczenie, bądź zniesienie zdolności rozumienia znaczenia czynu i możliwości pokierowania swoim postępowaniem. Tym samym niezasadne są twierdzenia obrońcy, że istniejący u oskarżonego w dacie zarzucanych czynów stan chorobowy w postaci zaburzeń lękowych uogólnionych lub potencjalne skutki uboczne zażywanych przez oskarżonego leków, przepisywanych przez lekarza psychiatrę (które były opiniującym biegłym wiadome), mogły rzutować na sferę motywacyjną oskarżonego i doprowadzić do podjęcia przez oskarżonego w dniu 15.04.2023 r. trudnych do racjonalnego wytłumaczenia działań, skutkujących naruszeniem nietykalności cielesnej funkcjonariuszy Policji oraz ich znieważeniem, lecz nie ukierunkowanych na zaniechanie prawnej czynności służbowej, co skutkowało błędnym uznaniem, jakoby oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów działając w zamiarze bezpośrednim, kierunkowym, podczas gdy działanie oskarżonego, z uwagi na brak zamiaru bezpośredniego, kierunkowego, nie wypełniało

znamion zarzucanych oskarżonemu przestępstw. Wskazać przy tym należy, że ustawodawca w art. 31 § 3 kk przewidział szczególny tryb odpowiedzialności dla osób, które – jak chce skarżący – w chwili czynu nie wiedzą, co czynią, a ich świadomość jest daleka od możliwości uznania jej za jasną. Oskarżony miał pełną wiedzę o tym, jak działa na niego alkohol. Biegli nie stwierdzili w tym zakresie żadnych anomalii. Oskarżony wprowadził się w stan nietrzeźwości wiedząc, jaki wpływ ma on na jego organizm, na jego świadomość, na jego postępowanie, na jego aktywność. Nawet jeśli więc z racji znacznego stanu nietrzeźwości trudno twierdzić, że świadomie kontrolował swe postępowanie, żadną miarą nie zwalnia go to z odpowiedzialności za to co zrobił z uwagi na to, że akurat w trzeźwym rozumieniu nie wiedział, co robi.

Ponadto, wbrew zarzutowi naruszenia art. 410 kpk Sąd Rejonowy oparł ustalenia faktyczne niniejszej sprawy o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, dokonując ich analizy zgodnie ze wskazaniem doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. Naruszenie art. 410 kpk następuje poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej bądź też przez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego. Natomiast nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 kpk dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, przedmiotem

rozważań Sądu I instancji były wszystkie dowody przeprowadzone i ujawnione w toku przewodu sądowego, oceniane z taką samą wnikliwością i starannością. Skoro więc Sąd I instancji oparł swe rozstrzygnięcie na analizie całokształtu ujawnionych okoliczności i przeprowadzonych dowodów nie można skutecznie stawiać mu zarzutu naruszenia art. 410 kpk.

Ponadto aby zasadnie, a tym samym skutecznie podnieść zarzut obrazy art. 4 kpk nie wystarczy ogólne stwierdzenie o jego naruszeniu, które oparte jest na odmiennej ocenie materiału dowodowego, skupiającej się wyłącznie na korzystnych dowodach. O braku obiektywizmu Sądu można natomiast mówić wtedy, gdy zostały naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i udokumentowany Sąd faworyzuje jedną ze stron. Brak precyzyjnego odwołania się do sytuacji procesowej, w której doszło do przekroczenia tych przepisów czyni zarzut oparty na tychże przepisach bezzasadnym (wyrok SA w Warszawie z 18.10.2018 r., II AKa 402/17, LEX nr 2581120). Fakt niezadowolenia skarżącego z obiektywnych wywodów Sądu I instancji nie może być podstawą do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Odnosząc się do zarzutu obciążenia oskarżonego kosztami

postępowania wskazać należy, iż w art. 627 kpk zawarta jest zasada ponoszenia kosztów sądowych przez skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego. Apelacja obrońcy zdaje się rozumieć ten przepis odwrotnie i wymagać, by obciążenie skazanego kosztami procesu następowało tylko wówczas, gdy nie ma przeszkód, by go nimi obciążyć. Tymczasem, przed rozważaniami o sytuacji indywidualnej regułą jest, że skazany winien być kosztami obciążony. W drodze wyjątku, w razie spełnienia ustawowych przesłanek, sąd może skazanego o d tych kosztów zwolnić. Aby mogło dojść do przełamania tej zasady konieczne jest wystąpienia przesłanek zwolnienia od kosztów sądowych, przewidzianej w art. 624 § 1 kpk, bo przepis ten wymaga wykazania przez stronę ubiegającą się o zwolnienie od kosztów sądowych tych przesłanek, które w treści wskazanego przepisu, jako konieczne ustawodawca przewidział. Sytuacja taka w realiach niniejszej sprawy nie nastąpiła. Sytuacja finansowa oskarżonego pozwalała na orzeczenie wobec niego kosztów sądowych. Oskarżony jest osobą młodą, fizycznie zdrową, ma – jeśli nawet nie w chwili obecnej, to w perspektywie - warunki do podjęcia stałej, a nie tylko dorywczej, pracy zarobkowej. Brak jest zatem podstaw do uznania, iż Sąd I instancji winien był już teraz zastosować zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, chociażby w części, jak twierdzi autor apelacji.

Odnosząc się natomiast do zarzutu orzeczenia względem oskarżonego nawiązki w trybie art. 46 § 2 kk wskazać należy, że służy ona kompensacie szkód i krzywd mających swe źródło w

przestępstwie. Skarżący zarzut ten wiązał zresztą nie tyle z jego materialnym nieuzasadnieniem, co z tezą, że oskarżony nie popełnił przestępstwa, wobec czego jego prawnie dopuszczalne postępowanie nie powinno wiązać się z jakimikolwiek negatywnymi następstwami. Nie ulega wątpliwości, co słusznie podkreślił Sąd I instancji motywując swą decyzję w przedmiocie przyznania pokrzywdzonym nawiązki, że działanie oskarżonego niewątpliwie wyrządziło pokrzywdzonym cierpienia będące efektem zachowania oskarżonego wobec nich, co uzasadnia orzeczenie względem nich stosownej rekompensaty. Z kolei wysokość orzeczonej na podstawie art. 46 § 2 kk nawiązki winna być miarkowana z uwzględnieniem rozmiaru szkód, szczególnie rozmiaru krzywdy wyrządzonej pokrzywdzonej, ocenianej zwłaszcza przez pryzmat subiektywnych doznań ofiary przestępstwa, sposobu działania sprawcy, jak również tego, jaki wpływ na stan psychiczny osoby pokrzywdzonej wywołało znalezienie się w sytuacji ofiary przestępstwa. Orzekając środek kompensacyjny w postaci nawiązki, Sąd Rejonowy właściwie rozważył wszystkie okoliczności, orzekając środek kompensacyjny w odpowiedniej kwocie. Niezasadny okazał się również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który ma charakter wtórny wobec zarzutów natury prawa procesowego. Tym samym niezasadność zarzutów związanych z oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego implikuje niezasadność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonując kontroli instancyjnej uznał, iż ustalenia faktyczne

dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne.		
Wniosek		
1. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od obu zarzucanych mu czynów 2. uchylenie orzeczonych w punkcie 3 wyroku nawiązek na rzecz P. G. i P. K.;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
	Bezzasadność podniesionych zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.	
Lp.	Zarzut	
	rażącej niewspółmierności wymierzonej kary pozbawienia wolności, zarówno w zakresie kar częściowych (každorazowo kary bezwzględne pozbawienia wolności), jak i w zakresie łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze 5 miesięcy wskazując, iż wystarczające dla celów kary byłoby orzeczenie kary nieizolacyjnej, bądź wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego uznać należy za niezasadny. Zdaniem Sądu odwoławczego, orzeczenie wobec oskarżonego kar jednostkowych w wymiarze po 4 miesiące pozbawienia wolności oraz kary łącznej 5 miesięcy pozbawienia wolności w żadnym razie nie można uznać za noszące cechy rażącej surowości, a tylko tego rodzaju surowość mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego.

Wskazać należy, że skarżący zarzucił rażąca niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych w wymiarze po 4 miesiące pozbawienia wolności oraz kary łącznej 5 miesięcy pozbawienia wolności, jednakże tak ukształtowane rozstrzygnięcie spotkało się z pełną aprobatą Sądu Odwoławczego. Rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celów kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania

dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2022 r., II AKa 306/22).

W niniejszym postępowaniu Sąd Rejonowy zastosował się do dyrektyw wymiaru kary z art. 53 kk, orzekając karę adekwatnie do okoliczności sprawy. Sąd I instancji właściwie zastosował wszelkie okoliczności łagodzące i obciążające, a w szczególności, że oskarżony swoim zachowaniem godził zarówno w dobra prywatne obu policjantów jak w prawidłowe funkcjonowanie policji jako organu powołanego do stania na straży bezpieczeństwa i porządku publicznego, za co została orzeczona wobec oskarżonego kara łączna 5 miesięcy pozbawienia wolności, która nie może być uznana za rażąco niewspółmierną. Orzeczenie tej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie było prawnie możliwe z racji wcześniejszego skazania oskarżonego na karę pozbawienia wolności, zaś wymierzenie mu kary łagodniejszego rodzaju nie byłoby uzasadnione z racji na ogólne cele kary. Kara ta nie ma na celu jedynie wskazania, że przypisane sprawcy zachowanie miało charakter naganny, Kara, jak sama nazwa wskazuje, ma być karą, a więc dolegliwością, nie zaś jedynie zwróceniem uwagi, pogrożeniem palcem, sugestią, że przy jeszcze kolejnym złamaniu prawa może być gorzej. Rozstrzygnięcie o karze musi uwzględniać całokształt okoliczności popełnienia tego konkretnego czynu i tego konkretnego sprawcy oraz cele kary, przewidziane przez ustawodawcę. Jeśli wcześniejsza wielokrotna karalność nie wywołała w świadomości oskarżonego odpowiednich reakcji i nie

doprowadziła do tego, że zaniechał on łamania prawa, trudno jest stwierdzić, że akurat obecnie, z racji tej, że utrzymuje od pewnego czasu abstynencję od alkoholu, zaprzestanie on łamania prawa, a zwłaszcza, że tylko z tego powodu odpadają pozostałe przesłanki wymiaru i cele kary, jak zadośćuczynienie pokrzywdzonym, prewencja ogólna i społeczne oddziaływanie kary. Z tych perspektyw trudno byłoby wykazać, że skoro obecnie oskarżony nie pije alkoholu i stara się nie wchodzić w konflikt z prawem, należy de facto darować mu kolejne przestępstwa, dać mu po raz kolejny szansę, nie osadzając go w zakładzie karnym i że takie postępowanie da należytą satysfakcję pokrzywdzonym, odstraszy innych sprawców, a społeczeństwo przekona, że nie warto popełniać przestępstw (że warto się poprawiać już po pierwszym czy drugim), bo nie ma taryfy ulgowej. Promowanie sprawców, którzy niepoprawnie popełniają kolejne przestępstwa, a zaprzestają ich (i nadużywania prowadzącego do ich popełniania alkoholu) dopiero w perspektywie rzeczywiście surowej kary) nie pomoże w promowaniu postawy, iż warto w ogóle nie popełniać przestępstw, nie nadużywać też alkoholu, który w zakresie ich popełniania rozhamowuje – skoro wsparta kilkumiesięcznymi deklaracjami wobec lekarza abstynencja miałaby uwalniać od bardziej dotkliwej kary.

W ocenie Sądu Okręgowego zaproponowana na łamach wywiedzionego środka zaskarżenia łagodniejsza kara nie jest adekwatna do rangi popełnionych przez oskarżonego czynów oraz nie spełni

swoich celów zapobiegawczych w stosunku do niego.		
Wniosek		
o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary wolnościowej bądź kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie - wnoszę o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
	Bezzasadność podniesionych zarzutów warunkowała bezzasadność wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiężle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Sąd Okręgowy mając na uwadze treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. w sprawie SK 78/21 zasądził od Skarbu Państwa na radcy prawnego P. P. kwotę 840 zł (w tym 157,07 zł podatku VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
III.	Na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 pkt 1 i 11 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 123 z późn. zm.), zasądzono

od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 980 złotych tytułem kosztów za postępowanie odwoławcze (840 zł wynagrodzenie obrońcy, 120 zł opłaty i 20 zł zryczałtowanych wydatków za doręczenia).

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana